

GAYRİ ÖLSEM DE GAM YEMEM!

“Aklın halkında kalmasın, onlar hep yanında. Kendine iyi bak / Bizi düşünme! / Su akar yatağını bulur / Hak elbet yerini bulur / Kendini ve kentini kurtar / Yağmur yürekli başkan.” **Yonca.**

Mutluluğun resmini yapıyoruz **Nâzım** Usta! İşin kolayına kaçmadan hem de.

Mutluluğun meyvesini, müjdesini, çiçeğini yapıyoruz. Mutluluğun umudu, sevinci ve dahi kendisisin.

Can Yonca.

Artık ölebilirim!

Gayrı ölsem de gam yemem, gördüm ya bugünleri. Büyüdü fidanlarımız, meyve veriyor. Dosta düşmana inat, gençlerimiz, çocuklarımız; bizim olan yarımlarımız.

Benim sevdam, aşkım, canlarım; yüreklerini kanat yapıp beni sarıyorlar. Alıp götürüyorlar mektup mektup özgürlüğe.

Bu kavga başka kavga!

Hey, hey, hey...

Artık ne gam bana. Duyurun dosta düşmana; hazırım kavganın son raunduna.

Bir ömre bedel yaşadıklarım.

Beni zindanda tutsanız ne, öldürseniz ne...

Ben kazandım!

“İnsanın kanadı yüreğinde...”

Yanınızdayım sarın beni.

Düşman belleyenler durmayın gelin; vurun, vurun, vurun beni!..

Ömrüm, on beş yılda bir koca hayat kazandı.

Kazandım!

Artık ölebilirim!

“Ben Yonca ŞEN

Evet, soyadım Şen ama bu aralar hiç de ‘şen’ değilim. ‘Mahpusluk zor’ derler. Mahpustakiler için... Zor hem de çok zor. Dört duvar arasında, parmaklıklar ardında, demir kapı, kör pencere... Siz içeride, biz dışarıda beklemekteyiz. Bu öyle bir bekleyiş ki yüreğimizi acıtan, canımızı yakan... Ama bizimki haklı bir bekleyiş.

Ben 3 yaşındayken Esenyurt Belediye Başkanı Gürbüz Çapan ve 15 yıl hep Gürbüz Çapan. Anlayacağınız sizinle büyüdüm, gözümü sizinle açtım. Açtım bir daha hiç kapatmamak üzere ve hâlâ kapatmıyorum. Sadece biraz ıslandı o kadar... Yağmurlar yağıyor, içim burkuluyor. Gözyaşları yağmur gibi, yağmur misali camlara vuruyor. Bekleyiş dedim ya ıslak bir bekleyiş... Anamlı yere gözlerimi dolduran ıslaklık yağmurlar nezaretinde bekleyiş içerisinde... Bekleyiş; sessiz, hırçın, umut dolu, yer yer karanlık, buğulu, parçalı bulutlu bir bekleyiş.

Bugün sizin için kafes kafes kuş azat edildi. Hepsi alabildiğine özgür kanatlanıp uçtular. İçlerinden biri uçamadı, onun kanadı kırılmıştı. O kuşların başıydı, öncüsüydü. Onların yönlerini gösterecekti ama uçamadı. O kuşların hepsinin adı Gürbüz Çapan’dı. Kanadı kırık, yüreği yaralı kuş da Gürbüz Çapan’dı. O uçamadı, diğer kuşlar nereye gideceklerini bilemediler. O uçamadı, diğer kuşlar rüzgârda savruldular, uçamadılar. Tıpkı bizim gibi... Esenyurt gibi...

Sizin kanadınız kırık, yüreğiniz yaralı, hep beraber sarılacak bu yaralar... Elbet bir gün gelecek kuşlar hep beraber el ele, kol kola, yan yana uçacaklar göğün maviliklerine doğru... İşte o zaman göklere umutla bakan binlerce Gürbüz Çapan daha da yüreklenecek; çırpınmayacaklar bu bataklıkta daha fazla mağrur ve bitkin vaziyette. Dalgalanan bayraklar satıldıkları toprakların üzerinde seni bekliyorlar. Onlar da bekleyişte ve dündüünde (Olun, cana dökülen kanların her biri belki diye bu ömrün daha bir eseninde dökülen sevdalar. Bir